

роми и кланета над населението у нас с утвърдено турско етносъзнание.

И не само това. Въпреки всичките трудности и превратности на своето историческо съществуване, българският етнос е допуснал в земите си немалки за своите възможности групи цигани, евреи и арменци. Нашият народ и сега се гордее, че спаси българското еврейство от лагерите на смъртта, в които искаше да го изпрати хитлерофашистка Германия. Когато в началото на ХХ век Османската империя подложи на масово физическо унищожение арменското население, все още бедна и страдаща, България разтвори границите си и прие хиляди арменци за траен живот по нашите земи.

Не се наемам да твърдя, че познавам световната поезия до степен да правя отговорни сравнения с нашата, българската, поезия. Но смея да твърдя, че много малко са страните, чиито поети така дълбоко, вълнуващо и правдиво са възпели горестите и страданията на други етноси, етнически групи и общности, както това е направено от поети на българския народ. В случая се изкушавам да се позова на два класически примера, които световната общественост трябва да знае, пък и да оцени по достойнство.

Когато човек чете или слуша великолепните стихове на **Пею К. Яворов** на него неизбежно му прави силно впечатление стихотворението **“Арменци”**, разкриващо така дълбоко и вълнуващо трагизма на арменския етнос, причинен от вековната антиарменска политика на Осmano-турската империя. Достатъчно е да приведа само част от това стихотворение, за да покажа голямото, човешкото, състрадателното лице на българския поет към арменския етнос и неговата трагедия.

*Кат гонено стадо от някой звяр гладен,
разпръснати ей ги навсякъде веч -
тиранин беснеещ, кръвник безпощаден,
върху им издигна за всякога меч;
оставили в кърви нещастна родина,
оставили в пламък и бащин си кът,
немили-недраги в далека чужбина,
един - в механата! - открит им е път.*